

ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΕΥΤΥΧΙΑ-GLEISSENDES GLUCK

Σκηνοθεσία: Σβεν Τάντικεν

Σενάριο: Σβεν Τάντικεν, Στέφανι Βέιθ, Χέντρικ Χόλτζεμαν

Ηθοποιοί: Μαρτίνα Γκέντεκ, Ούλριχ Τουκούρ, Γιοχάνες Κρις.

Φωτογραφία: Ντανιέλα Κναπ

Μουσική: Ριάντ Αμπντέλ-Ναμπί, Βούτερ Βέρχουλστ

Μοντάζ: Αντρέας Βοντράσκε

Χώρα: Γερμανία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 102'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Film by the Sea International Film Festival 2016- Βραβείο Film and Literature στον Sven Taddicken. Υποψηφιότητες.

Εγκλωβισμένη σε έναν τυπικό γάμο και έχοντας χάσει την πίστη της στο Θεό, η Ελένε πέφτει σταδιακά σε βαθιά κατάθλιψη. Αναζητώντας βοήθεια, γνωρίζει έναν διάσημο ψυχολόγο και συγγραφέα, με τον οποίο αναπτύσσει μια πλατωνική ερωτική σχέση. Αλλά εκείνος έχει τους δικούς του δαίμονες να αντιμετωπίσει...

Δράμα σιωπών και ημιτονίων, βασισμένο σε πολύτιμες λεπτομέρειες, στις σπουδαίες ερμηνείες των Γκέντεκ - Τουκούρ (ξανά μαζί μετά τις «Ζωές των Άλλων») και σε μια περιτεχνη νουβέλα της Σκοτσέζας Α.Λ. Κένεντι.

Πίστη, βία, σεξουαλικός εξευτελισμός, πόθος, πληρότητα

τα και η ανάγκη να αγαπηθείς, σε ένα δυνατό, ανησυχητικό δράμα που προσφέρει στην Μαρτίνα Γκέντεκ το ρόλο της καριέρας της.

Το 2000 ο Σβεν Τάντικεν βρέθηκε υποψήφιος για σπουδαστικό Όσκαρ με τη μικρού μήκους του «Counting Sheep». Η μετέπειτα καριέρα του δεν εξελίχθηκε το ίδιο θεαματικά, αλλά ύστερα από τρεις ταινίες μυθοπλασίας, με σημαντικότερη τη δραμεντί «Οι Φίλοι της Έμα» (2006), ο 43χρονος Γερμανός σκηνοθέτης πιάνει στα χέρια του ένα εξαιρετικό πρώτο υλικό και δεν αφήνει την ευκαιρία να πάει χαμένη. Πρόκειται για τη νουβέλα της διάσημης Σκοτσέζας συγγραφέα Άλισον Λουίζ Κένεντι «Original bliss» («Αρχέγονη ευτυχία», εκδ. Οδυσσέας), η οποία προμηθεύει ένα γερό σεναριακό θεμέλιο. Πάνω του χτίζεται η ιστορία της Ελένε, μιας 55άρας εγκλωβισμένης σε έναν τυπικό, συναισθηματικά στεγνό γάμο. Έχοντας χάσει παράλληλα και την πίστη της στον Θεό, η Ελένε πέφτει σταδιακά σε βαθιά κατάθλιψη. Αναζητώντας βοήθεια, γνωρίζει έναν διάσημο ψυχολόγο και συγγραφέα με τον οποίο αναπτύσσει σταδιακά μια πλατωνική ερωτική σχέση. Αλλά εκείνος έχει τους δικούς του δαίμονες να αντιμετωπίσει, ενώ τα βίαια ξεσπάσματα του συζύγου της Ελένε γίνονται ολοένα και πιο ανεξέλεγκτα.

Από τη μία πλευρά η πίστη, η διάφευση και η (αυτο)τιμωρητική εκτόνωση. Από την άλλη μοντέρνα σπίτια, συνεδριακά κέντρα, πανεπιστημιακοί χώροι, ξενοδοχεία. Ένας κόσμος (κοινωνικά) τακτοποιημένος, αλλά άδειος, ψυχρός κι ένας κόσμος (ψυχολογικά) ασταθής, παθιασμένος και αυτοκαταστροφικός. Η πένα της Κένεντι και ο φακός του Τάντικεν συμπλέκουν υπόγεια την αστική αποξένωση με τα σύγχρονα προσωπικά – από σεξουαλικά έως πνευματικά – αδιέξοδα και αναζητούν τον τρόπο με τον οποίο η αγνία για επι-

κοινωνία γίνεται διαστροφή και οι εσωτερικές αναζητήσεις καταθλιπτική απάθεια.

Δεν έχουν την εύκολη απάντηση, την οποία αναζητούν με θάρρος αλλά και υποδόριο χιούμορ στην ψυχή και στο σώμα των ηρώων τους. Το μινόρε αφηγηματικό ύφος, στηριγμένο στις σωπές, στα βλέμματα και στις λεπτομέρειες, ανάγει την επώδυνη διαδικασία αυτογνωσίας και λύτρωσης σε τελετουργία, με τους Μαρτίνα Γκέντεκ και Ούλριχ Τουκούρ (ζανά μαζί μετά τις «Ζωές των Άλλων») να συνθέτουν ένα **σπαρακτικό ερμηνευτικό δίδυμο που... σοκάρει με την αποπληστική ειλικρίνιά του.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Η Ελένε κάποτε πίστευε. Ενωθε το άγγιγμα του Θεού. Εγκλωβισμένη σ' έναν αδιέξοδο γάμο μ' έναν βίαιο άντρα νιώθει μουδιασμένη, εγκαταλειμμένη από τη θεία χάρη. Δεν κοιμάται τα βράδια, το μυαλό της δεν σταματά, το κορμί της δεν ηρεμεί. Στο ραδιόφωνο ακούει έναν διακεκριμένο ψυχολόγο να δίνει καθησυχαστικές παραινέσεις κι αποφασίζει να ταξιδέψει στο Αμβούργο και να τον συναντήσει σε μία διάλεξη του. Ο Εντουαρντ Γκλουκ όμως έχει τα δικά του ένοχα μυστικά. Παλεύει με τους δικούς του δαίμονες κι έχει κι αυτός την πίστη: στον εαυτό του. Δύο ραγισμένοι άνθρωποι, με φαινομενικά εντελώς διαφορετικές ανάγκες, ανακαλύπτουν στο προπατορικό αμάρτημα την αρχέγονη ευτυχία.

Πατώντας πάνω στο «Original Bliss» («Αρχέγονη Ευτυχία» 1997), τη συλλογή διηγημάτων της Σκοτσέζας Α. Λ. Κένεντι, ο Σβεν Ταντίκεν καταφέρνει κάτι αλλόκοτο, φρέσκο, οριακό. Μία ταινία που μπορεί να εξετάζει θέματα όπως η ενδοοικογενειακή βία, η χριστιανική πίστη και η ψυχαναλυτική της διάσταση, η πορνογραφία, η σεξουαλική διαστροφή και η απενοχοποίησή της - τίποτα όμως δεν αντιμετωπίζεται στρωτά, ακαδημαϊκά ή προβλέψιμα.

Η ταινία ακολουθεί τον τόνο της ηρωίδας της: επιφανειακά ήρεμη, αινιγματικά συγκρατημένη, με ένα ανήσυχο βλέμμα που κρύβει εσωτερικές θύελλες, σκοτάδια κι ένα πείσμα να ανακαλύψει τι αυτά κρύβουν - με όποιο κόστος.

Ο Ταντίκεν (με τη βοήθεια της εξαιρετικής φωτογράφου του Ντανιέλα Κνάπ) εστιάζει στην ηρωίδα του, την παρακολουθεί, κρέμεται λίγο περισσότερο πάνω στο πρόσωπο ή τις μπανάλ κινήσεις της σε στιγμές - σαν να της κάνει παρέα, σαν να

περιμένει υπομονετικά, να χτίζει το ασφαλές περιβάλλον, για να του (μας) αποκαλυφθεί. Η Ελένε πρέπει να ξεκουμπώσει κάτι παραπάνω από το συντηρητικό της ζακετάκι για να καταλάβουμε τον πόνο και το αδιέξοδο του χαρακτήρα της.

Κι αυτός είναι φυσικά ένας ρόλος ζωής για την εξαιρετική Μαρτίνα Γκέντεκ («Οι Ζωές των Άλλων», «Mostly Martha») που παραμένει πειθαρχημένα ακίνητη, όσο μέσα τις γίνονται εκρήξεις. Εύθραυστα δυνατή, μελαγχολικά χαμογελαστή στην ακλόνητη θλίψη της. Παγωμένη αλλά δυνητικά ηφαισιογενής.

Εξίσου σπουδαίος ο Ούλριχ Τουκούρ - στην επίφαση ακαδημαϊσμού, στην καλυμμένη απελπισία του, στην τεντωμένη του ανάγκη για αγάπη. Ένας ρόλος-ναρκοπέδιο, αλλά εκείνος κινείται με την αυτοπεποίθηση της εμπειρίας του, και τη σιγουριά του σκηνοθέτη του, προσδίδοντας στον «Εντουαρντ Γκλουκ» («γκλουκ» σημαίνει «ευτυχία») αναγκαιότητα, τρυφερότητα και μία παιδική σχεδόν απαίτηση.

Ο Ταντίκεν ακροβατεί σε επικίνδυνες ισορροπίες, αλλά δεν τον ενδιαφέρει κάτι συμβατικό. Θέλει να εξετάσει τι κάνει τον άνθρωπο ευτυχισμένο, όχι να τον κρίνει για αυτό. Μπαίνει με την κάμερά του στο δάσος με την κοκκινοσκουφίτσα και τον κακό λύκο, χωρίς να καταδικάζει κανέναν και, σίγουρα, χωρίς να αθλώνει κανέναν.

Η ζωή είναι σύνθετη, πολύπλοκη, άδικη. Ο κάθε ένας από εμάς οφείλει να δοκιμαστεί για να αγαπηθεί, τίποτα δεν είναι δωρεάν. Κι η ευτυχία, αν πραγματικά την επιθυμούμε, μπορεί να κρύβεται στις πιο παράδοξες, ανομολόγητες, αφώτιστες στιγμές μας.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

SVEN TADDICKEN

Σκηνοθέτης, Σεναριογράφος και Ηθοποιός, γεννήθηκε το 1974 στο Αμβούργο, Γερμανία.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

2018 Das schönste Paar (post-production), 2016 Παράδοση ευτυχία, 2009 12 Meter ohne Kopf, 2008 Braams - Kein Mord ohne Leiche (TV Movie), 2008 1. Mai (segment "Yavuz"), 2006 Emmas Glück, 2002 Einfach so bleiben (Short), 2001 Mein Bruder, der Vampir, 2000 Schäfchen zählen (Short), 1999 El cordobés (Short), 1998 Whodunit (Short), 1998 Ice Crea.

